

Hétre hét és napra nap

2022. 01. 10-21.

Csipkerózsika meséjére építve beszélgetünk az idő múlásáról, és a hét napjairól. Ismerkedünk a hetirend, napirend fogalmával

Hétfőn legyen mindenkin valami lila

Keddén – piros

Szerdán - sárga

Csütörtökön - narancssárga

Pénteken – zöld

és ha folytatnátok: szombat – kék, vasárnap – fehér (ezekkel a színekkel jelezzük majd a hét napjait)

Játék	Munka
<ul style="list-style-type: none">szerepjátékok jelmezekben (hercegnő, herceg, király, kukta stb.)játékok fonállal, gyapjúval, fonás - pókháló akadálypálya, macskabölcső (https://www.youtube.com/watch?v=xn9LMuGJj3M)körmcskézéslépcső torony és palota építése papírtéglákbóltaktilis memória különböző fonalakból csukott szemmelszoborjáték	<ul style="list-style-type: none">pókháló, porcicák vadászata, portörlésvirágok gondozásaönkiszolgálás és önellátás feladataikisebbségek segítésenaposi munkák (hogyan terítünk-kés, villa, kanál, pohár és szalvéta elhelyezése? -segédlet papírra megrajzolva)
Környezőtérkép felfedezése	Matematikai tapasztalatok
<ul style="list-style-type: none">Etikett és illemszabályokA hét napjai, hetirendünk és napirendünk alakulásaTegnap, ma, holnap fogalmaelőtte-utána fogalmaálom és ébrenlét, nappal és éjszaka ellentétpárokaz idő múlását hogyan érzékeljük magunkon (növényünk, hajunk, körmünk nő stb.)A természet is alszik télen, vajon mit álmodhat?Kísérlet - rózsza festése ételfestékkel	<ul style="list-style-type: none">el tudunk-e számolni 100-ig? (kihívás nagyokkal)- párosítás (több-kevesebb-ugyanannyi) 13 javasasszony, de csak 12 tányér...hosszabb-rövidebb (becslések, mérések)

<p>Mozgás</p> <ul style="list-style-type: none"> • akadálypályán kell végighaladnunk, mint a hercegnek a tüskés rózsabokrok között – kúszások, mászások, fellépések és lelépések, mélyugrások. • ugróiskola a hét napjaival • mozgások lépcsőn (utánlépéssel, váltott lábbal, páros lábbal, egy lábbal) • nappal és éjszaka - futójáték • labda gurítása akadálypályán kézzel, lábbal. • erőnléti gyakorlatok a lovagoknak, hercegeknek (egyenletes tempójú futás, belegyorsuló futás) • futás időre (stopperrel mérjük) • feladatok elvégzése időre • rózsa, tulipán ibolya - kötélhajtás 	<p>Ének-zene-tánc</p> <p>Cifra palota... varázsoljuk ide Csipkerózsika kastélyát Kering az orsó... - megszúrta az ujját az orsó és menten elaludt. Helyet cserélt hold a nappal...(Gryllus) https://www.youtube.com/watch?v=Nigj1hzToso&t=20s Tekereg a szél, kanyarog a szél...Nőnek, növegetnek a csipkerózsika indái, lassan körbefonják a palotát (egyre hangosabban, majd újra halkabban) Sárkány paripán vágattam...mígnem megérkezik a herceg és megszabadítja százéves álmából a királylányt. Szabad tánc kendőkkel Csajkovszkij Csipkerózsika keringőjére https://www.youtube.com/watch?v=KhESsNwrUNs utána ünnepi lakoma a feléledt kastélyban (csipkelekvár és tea kóstolás)</p>
<p>Mese-vers-mondóka</p> <p>Grimm - Csipkerózsika (diavetítés) Zelk Zoltán - Hét nap</p> <p>Hétfő hétkezdő... mondóka Rózsa, rózsa vadvirág...kiszámoló Az időkirály birodalmában jártunk - saját mese kitalálása (honnan jöttek a hét napjainak manói?) Jókivánságok és átkok rímbe szedése (én elkezdem, ők befejezik a mondatot) pl. Azt kívánom néked - legyen napod édes. Ha te engem nem eresztessz, romoljon meg mind az epred...stb.</p>	<p>Alkotómunka</p> <ul style="list-style-type: none"> • festés rózsával • Palota készítése papír hengerekből, karton dobozokból • hét színeinek megfelelő tárgyakkal kép alkotása. • Selyemkendők festése a hét színeivel • szivacsnyomdázással hétkör festése • körmöcskéből karkötők • zokni lovak készítése
<p>Beszélgetőkör játéka</p> <ul style="list-style-type: none"> • Körbefonjuk egy társunkat, mint a csipkerózsika-indák a kastélyt. Egy gyerek lesz a herceg, aki simogatással nyit kaput a bent ragadt 100 éves álmát alvó társához, majd öleléssel ébreszti őt. • Mondj szúrós dolgokat, majd puhákat, babzsákot adogatunk körbe. Végül felváltva egy ilyet, egy olyat. • Milyen hely lehet az a torony? Félelmetes? Pókhálós? 	<p>Nagyobbak feladata</p> <ul style="list-style-type: none"> • Rendezd sorba a hét napjainak manóit, közben mondd a versikét. • Egy-két manó elkészült. Melyik hiányzik? Figyeld meg! • Próbáld meg fonalat fenni a gyapjúból

https://www.youtube.com/watch?v=-WOOXEgGZ_4

- Kering az orsó - körben állunk és egy gyereket pörgetünk kézről kézre adva
- Miért nem szerettek délután aludni? - beszélgetés
- Mi változott meg? - memória fejlesztő játék (tárgyak sorrendjét megváltoztatjuk)
- Csipkebogyó tea és lekvár kóstolása
- Mi az az orsó, rokka, guzsaly?
- Hét napjaihoz mozdulatok kitalálása, eljárása

Hét nap

(Zelk Zoltán meséje)

A világ végén is túl három lépéssel, de az is lehet, hogy négyel, volt egy rét. Ezen a réten toronymagas fűszálak nőttek, olyan selymes, puha fűszálak, hogy nem csoda, ha a Nap is ide tért éjszakai nyugovóra, itt aludtak nappal a Hold és a csillagok. Itt lakott a hét világ lusta is: Vasárnap, Hétfő, Kedd, Szerda, Csütörtök, Péntek, Szombat. Itt heverték a toronymagas fűben, még csak játszadoxni se akarták a vidám csillagokkal, hiába hívták őket.

Ezért aztán egyik este a Nap magával hívta régi barátját, a Szelet. Elmondta neki, milyen hét világlustája koptatja itt a fűvet. Ő már nem tud mit csinálni velük, talán a Szél kitalál valami okosat.

– Előbb alszom egyet – felelte a Szél –, mert kilenc hegyen, hatvanhat erdőn és kilencvenkilenc folyón repültem ma keresztül, s bizony elfáradtam egy kicsit. – Ezzel aztán betakaródzott a toronymagas fűbe, és elaludt.

Hajnalban a szél már talpon volt. egyenest a hét lusta felé tartott, s akkorát fúj az egyikre, Hétfőre, hogy az menten repülni kezdett. Repült, repült, meg sem tudott állni másnap hajnalig, akkor aztán holtra fáradtan visszarepült a rétre.

Nosza, rögtön körülfogták testvérei, és kérdezték, hol, merre járt, hol mit látott. Nem is győzték hallgatni, annyit beszélt Hétfő:

– Hej, ezt se hittem volna, kedves testvéreim, mi minden látnivaló van a nagyvilágban! Tengerek, erdők, hegyek, városok, falvak! S menyi ember! Több, mit ahány fűszál van ezen a réten!

– Hát ezt már én is látni akarom! – kíváncsi Kedd, s azonnal nekiindult a világnak,

Alig várták a testvérei, hogy újból hajnal legyen, s visszajöjjön. Mikor aztán visszaérkezett, ő is olyan csodálatos dolgokról mesélt, hogy most már Szerda is rászánta magát az útra. Már éppen indulni akart, mikor Kedd utána kíváncsi:

– Vigyél valamit az embereknek, mert folyton így sóhajtoztak felém: "Megint egy nap és nem hozott semmit ..."

Törte a fejét Szerda, hogy mit vigyen az embereknek, de nemsokára elhatározta, hogy visz nekik egy jó, kiadós esőt. Telérakta a batyuját kővér felhőkkel, s olyan eső szakadt másnap a földekre és a kertekre, hogy az emberek nem győzték hálálkodni, mert bizony már nagyon nagy szükség volt az esőre. Boldog is volt Szerda, s hazajövet el is hengegett testvéreinek, hogy minden ember őt dicsérte.

Csütörtök se hagyta magát. Ha ennyire szeretik az emberek az esőt, hát majd ő is visz nekik, de kétszer annyit, mint öccse, Szerda ...

*Na hiszen lógott is az orra, mikor másnap hajnalban visszatért! Elpanaszolta, hogy minden ember szidta őt, hogy: "Brr, de csúf Csütörtök! Már megint esik az eső!"
– Hát akkor én napsugarat viszek – határozta el Péntek, s nem is bánta meg, mert országszerte így beszéltek az emberek: "De szép napsugaras idő van ma! ..."
Aztán Szombat, majd Vasárnap következett. S azóta is, mióta világ a világ, mindig szép sorjában útrakerülnék a napok, Utána pedig kipihenik magukat, a toronymagas, selyempuha fűben.*

Mondóka:

*Hétfő, hétkező, holdárárral fürdető
Kedd, erőt adó, piros tűzzel lángoló
Szerda, szárnyaló, tarka lepke illanó
Csütörtök, csillogó, jó kedélytől duzzadó
Péntek, zöldellő, virágos rét lomberdő
Szombat, sziklakő, égbe nyúló hegytető
Vasárnap, sugárzó, ég közepén ragyogó*

Csipkerózsika

Élt egyszer réges-régen egy király meg egy királyné; szerették egymást, népük is szerette őket; gond, baj, betegség sosem szakadt rájuk; de hiába volt meg mindenük, hiába termett nekik hét határ, hiába álltak válogatott paripák az istállójukban, hiába virultak a világ legszebb virágai a kertjükben: a szívük tele volt bánattal, napestig csak azt sóhajtozták: - Ó, ha nekünk gyerekünk volna!

De bármennyit sóhajtoztak, bárhogyan búsuáltak, nem teljesedett a kívánságuk. Már-már letettek a reményről is; alig szóltak már egymáshoz, mert ugyan mit is szólhattak volna a bánatukon kívül! A király magányosan járta az erdeit, de vadat sosem ejtett; a királyné meg egyre csak a kertjében tartózkodott, mintha sok dolga volna a világszép virágaival, pedig igazában rájuk sem tekintett, csak üldögélt a halastó partján, és búslakodott. Egyszer, ahogy megint ott szomorkodik a kőpadon, váratlanul loccsan egyet a víz, egy öreg béka ugrik ki a partra, odatotyog a királyné elé, és azt mondja:

- Ne búsulj tovább, szépséges királyné; azért jöttem ide hozzád, hogy a tudodra adjam: betelik végre a szíved vágya; nem múlik el egy egész esztendő, és lányod fog születni.

Úgy is lett minden, ahogyan az öreg béka megjósolta: a királynénak lánya született: hanem az olyan gyönyörű volt, hogy a király azt sem tudta, hová legyen örömeiben. Nagy lakomát rendezett, és nemcsak rokonait, barátait, jó embereit hívta meg rá, hanem az ország javasasszonyait is.

Tizenhárom ilyen javasasszony élt az országban, a királynak meg csak tizenkét aranyteríték volt a palotájában. Töprengtek, tanakodtak, mitévők legyenek, hogyan terítsenek tizenkét aranytányérral tizenhárom személyre. Végül a főudvarmester azt mondta:

- Uram királyom, nincs más megoldás: az egyik javasasszonynak otthon kell maradnia.

Mint hogy ennél okosabbat senki se tudott tanácsolni, most már csak azt kellett eldönteni, ki legyen a tizenháromból az akit nem hívnak meg.

- Én azt ajánlom, hagyjuk otthon a legöregebbiket - szólta megint az udvarmester. - Az úgysem tud egyebet, mint zsörtölödni; zsémbes, morcos vénasszony, csak elrontaná a mulatságot. Aztán meg ő lakik valamennyiük közül a legtávolabb innét, ki tudja, talán el sem jut hozzá a lakoma híre!

Ebben meg is egyeztek: kiküldték tizenkét követet a tizenkét javasasszonyhoz, a tizenharmadikat meg otthon felejtették.

Mikor a vendégek mind együtt voltak, nagy fénnel, pompával megkezdődött az ünnepség. A javasasszonyok sorra odajárultak a bölcsőhöz, és mindegyik megajándékozta valamivel a gyermeket: az egyik jóssággal, a másik szépséggel, a harmadik gazdagsággal, elhalmozták mindennel, amit csak kívánni lehet a világon. Tizenegyen már ráolvasták a maguk áldását, mikor hirtelen-váratlan betoppant a tizenharmadik. Nem köszönt senkinek, nem nézett senkire futott egyenest a bölcsőhöz, s fennszóval így kijáltott:

- Halljátok a szavamat, király és királyné! Ti ugyan nem hívtatok meg engem, de én mégis eljöttem: ne mondjátok, hogy fukar vagyok; én is hoztam valamit a gyermekeknek. Mikor a királyné betölti tizenötödik évét, megszúrja egy orsóval az ujját, és holtan esik össze! Ez az én ajándékom, amiért így bánthatok velem!

Azzal sarkon fordult, és elhagyta a termet.

A vendégek elszörnyedtek, a királyné a rémülettől ájultan hanyatlott csipkés párnáira.

Akkor odalépett a bölcsőhöz a tizenkettedik javasasszony, aki még nem jutott szóhoz.

- Ahhoz nincs erőm hogy egészen föloldjam az átkot - mondta -, de enyhíteni tudok rajta. A királykisasszonynak nem halál lesz a sorsa, hanem csak százesztendő álom.

Ettől fogva a királynak csak egyetlen gondja volt: hogyan óvhatná még a lányát a reá váró veszedelemtől. Szigorúan megparancsolta, égessenek el minden rokkát, minden orsót az országban; még azt is megtiltotta, hogy kender vagy lent természetnek a birodalmában.

A királynéon pedig megfogant a sok áldás; olyan szép, olyan kedves, olyan okos és illemtudó teremtés volt, hogy aki látta, nyomban megszerette. Telvek-múltak az évek, a kislányból nagylány lett, gyönyörűséges hajadon, s eljött az a nap is, amikor betöltötte tizenötödik évét. Az ország népe szebbnél szebb ajándékokat küldött neki, s vége-hossza nem volt a sok köszöntőnek. Mikor aztán minden küldöttség elmondta mondókáját, és véget ért a születésnap fogadás, a király befogott a hintójába, kihajtatott a királynéval meg az udvarnéppel egy kis sétatölcsikázásra.

- Levegőzünk egyet, kedves lányom, nem tartasz velünk? - kérdezte a lányát.

Hanem az inkább otthon maradt. Az udvarnép elporzott, a kastély elcsendesedett, csak odalent a konyhán folyt tovább a sürgés-forgás: készültek az esti lakomára. A királyné egy ideig nézegette amit a születésnapjára kapott - egy egész szoba megtelt a sokféle holmival -, aztán ráunt az ajándékokra, és

sétálni kezdett a néma palotában. Hatalmas épület volt ez; volt egy szárnya, ahol a királykisasszony még soha életében nem járt; minek is járt volna, hiszen nem lakott benne senki, még csak vendéget sem szállásoltak soha ezekbe a szobákba. Ódon torony állt szárny végében, kőcsipkéit letördelték a viharok, falára fölfutott a repkény, s alkonyatkor, ha rásütött a nap, a borostyán kúszó zöldjéből vaksin hunyorogtak ki apró, vasrácsos ablakai.

"Vajon mi lehet a kastélynak ebben az elhagyatott részében?" - gondolta a királykisasszony, s megállt a vaspántos, repedezett tölgyfa ajtó előtt. Lenyomta a rozsdás kilyncset. Az ajtó csikordult egyet, és szinte magától kitérült. Hideg pókhalós folyosóra lépett, termek és szobák nyíltak onnét, egyik a másik után; vastagon lepte őket a por, nehéz, dohos levegő úszott bennük, akár egy pincében. "Itt talán száz esztendeje sem nyitottak ablakot" - gondolta a királylány, és kíváncsian haladt tovább teremről teremre, szobából szobába, még a kamrákba is bekukkantott; de sehol nem talált semmit, legföljebb csak pókokat; nagy, körbe font hálóik közepén üldögéltek, és riadtan meredtek apró szemüikkel a szokatlan látogatóra, vagy eszeveszetten menekültek fel lengő fonálhágcsójukon egy-egy sötét sarokba.

A királylány pedig csak ment, ment előre, nyitogatta az ajtókat, hallgatta a léptei visszhangját meg az ódon falakról lepergő vakolat finom zizegését, s egyszerre csak odaért a torony aljába. A sötét, kőpadlós, kerek helyiségben ócska limlomok heverték a fal tövében: egy törött páncél, egy félrebillent sisak, egy ezüstpitykés, foszladozó, divatból régen kiment ruhaderek, s ki tudja még mi minden. A királylány csodálkozva nézte ezt a sok régiséget, aztán ahogy megszokta a szeme a féllhomály - mert kintről csak egyetlen rostélyos ablakszemen szűrődött be némi világosság -, megpillantotta a toronyalja zugában a csigalépcsőt: az vezetett fel a toronyba.

Megállt a tövében, és fölneézett a szűk odúba; egy kicsit borsózott ugyan a háta, de azért mégiscsak elindult; ha már idáig eljött - gondolta -, nem fordul vissza anélkül, hogy a tornyot is be ne járná. Könnyű léptei alatt meg-megcsikordultak a kanargó lépcső szuvas fokai. Először egészen sötét volt, aztán mintha gyér világosság derengett volna; egyszerre csak ott állt egy ajtó előtt, annak a résein szűrődött ki valamicske fény. Benyitott, és halkán felsikoltott a meglepetéstől: az ajtó kis kamrába nyílt, a kamrában ágy, asztalka, szék meg valami furcsa, pergő szerszám, amellet egy vénséges vén anyóka kuporgott, és szapora kézzel művelt valamit, de hogy mit, azt a királylány nem tudta; mert még sosem látott ilyesmit.

- Jó napot, anyóka! - mondta, és kíváncsian belépett a kamrába.

Az öreg bólintott, de nem tekintett fel a munkájából. A királylány közelebb lépett hozzá, nézte, nézte a furcsa, zümmögve pergő szerszámot, és megkérdezte:

- Mit csinálsz, anyó?

- Fonok - felelte az öreg.

- Fonsz? - kérdezte csodálkozva a királylány. - Életemben soha nem hallottam még, hogy valaki fonjon. Mire jó az?

- Arra, hogy a lenből fonál legyen, a fonálból meg ruha a te karcsú derekadra.

- És mi az, ami olyan vígan pereg ott előtted?

- Az az orsó. Gyere csak ide, nézd meg közelebbről, ha olyan kíváncsi vagy rá.

A királylány odament, és sorra megnézett, megtapogatott mindent a rokkán: a kerekéket, a guzsalyt, a fonalat, az orsót; de ahogy az orsóhoz ért, olyan ügyetlenül nyúlt hozzá, hogy megszurta vele az ujját. Abban a pillanatban beteljesedett a réges-régi átok; a királykisasszony lehanyatlott az ágyra, és mélységes mély álomba merült.

És vele együtt álomba merült az egész kastély. A király meg a királyné éppen akkor érkezett haza kíséretével a kocsikázásból; beléptek a csarnokba s ott helyben azonnal elaludtak, és elaludt körülöttük az egész udvari nép. És elszenderültek a lovak az istállóban meg a kutyák az udvaron, a galambok a háztetőn meg a legyek a falon, még a tűzhelyen lobogó tűz is elcsöndesedett és elaludt, a sült nem sistergett tovább a serpenyőben, a víz nem rottyogott tovább a fazékban; a szakács éppen nyakön akarta vágni a szeles kuktát, de a keze megállt a levegőben, s elaludt ő is, a kukta is meg a küsszéken a konyhalány is; elpihent a szél is, és a kastély előtt egyetlen levél sem rebbent többé a fákön.

Körös-körül pedig sűrű vadrózsasövény sarjadt, évről évre magasabbra nőtt, körülfonta és végül úgy befutotta a kastélyt, hogy többé semmi sem látszott belőle, nem látszott még a torony tetején szendergő lobogó sem.

Az országban az öregebbek még jól emlékeztek a királykisasszony keresztelőjére, s ha idegen vetődött az országba, vagy a fiatalabbak faggatták őket a rózsabozót titka felől, mindig elmondták a gonosz boszorkány átkának meg a tizenkettedik javasasszony jóslatának a történetét. Hanem ahogy teltek-múltak az évek, az öregek lassacskán elhaltak, s velük a régi dolgok emlékezete is kiveszett; az apákból nagyapák, a fiúkból apák lettek, s azok már csak annyit tudtak mesélni a fiaiknak, hogy ott, a mögött a járhatatlan bozót mögött egy gyönyörű szép királylány alszik, Csipkerózsika a neve, és talán nem is fog fölébredni soha többé.

Néha, messze földön egy-egy idegen királyfi is meghallotta az alvó Csipkerózsika hírét; fölkerelkedett, és megpróbált áthatolni hozzá a sövényen; de a tüskés ágak olyan sűrűn összefonódtak, olyan erősen összekapaszkodtak, mint megannyi egybekulcsolt kéz. Akí közéjük merészkedett, egy ideig vagdosta őket fejszével, baltával fűrészsel, aztán elfáradt, fönnakad a tövisék közt, az indák körülölelték, rátekeredtek, megfojtották, s híre-hamva sem volt többé. Így jártak mind egymás után; szomorú sorsuknak messze földön híre kelt, s végül már senki sem akadt, akí megpróbálta volna kiszabadítani vadrózsabörtönéből az alvó Csipkerózsát.

A bozót pedig csak nőtt, növekedett; nem merészkedett a közelébe senki, még a vándormadarak is elkerülték.

Aztán hosszú-hosszú évek után ismét ellátogatott egy királyfi abba az országba. Már akkor senki nem tudta igazában, hogyan támadt, mit is rejt a vadrózsarengeteg; beszéltek ezt is, azt is, különféle mendemondák jártak szájról szájra; a királyfi hiába kérdezősködött, az emberek csak a vállukat vonogatták. Ő azonban nem hagyta annyiban a dolgot, s végül is talált az országban egy igen-igen vén apókát, akí még az öregapjától hallotta valaha gyerekkorában, hogy abban a vadonban van valahol egy kastély, s benne alszik időtlen idő óta, talán már száz esztendeje is a világszép királylány, Csipkerózsika, és vele a szülei, a király meg a királyné s mind az egész udvaruk.

Akkor a királyfi felsóhajtott, s végül így szólt:

- Ha száz ilyen erdő áll is az utamba, nekívágok, és fölkeltem álmából Csipkerózsát!

A jó öreg hiába tartóztatta, a királyfi nem hallgatott rá, s egy karddal nekijindult a bozótnek. És ahogy ért, és fölemelte a kardját, hogy utat vágjon magának a tüskés indák közt, a sűrű sövény egyszerűen kijvirágozott, a bokrok bókólva szétváltak előtte, sértetlenül átengedték, aztán szelíden ismét összeborultak utána. Mert éppen ekkor telt le a száz esztendő, és ez volt az a nap, amelyen föl kellett ébrednie Csipkerózsának.

A királyfi pedig ment a virágos vadonban; egyetlen ág nem tartóztatta fel, egyetlen tüske nem karcolta meg. Belépett a kastély udvarára és körülnézett. A lovak ott feküdtek az istállóban a szalmán, és aludtak; a foltos vizslák és agarak ott heverték a tornác alatt, és aludtak; és a háztetőn fönt ültek a galambok, fejüket a szárnyuk alá dugták és bóbiskoltak.

Átment az udvaron, és bement a palotába. Odabent aludtak a falon a legyek; a konyhán a szakács még mindig úgy tartotta a kezét, mintha nyakon akarná csapni a kuktát; a konyhalány ott ült a küsszéken, ölében a tyúkkal, amit meg akart kopasztani. A csarnokban ott feküdtek mind az udvari emberek, fent a trónon a király meg a királyné, és mindnyájan aludtak.

A királyfi pedig ment tovább, egyre tovább, végig a palotán, végig a hosszú folyosón, teremről teremre, szobáról szobára a néma, százesztendőcsöndben, s itt már nem látott mást, csak egy-egy mozdulatlanul alvó pókot, porlepte, kerek hálója közepén. Végül elért a torony aljába, fölment a csigalépcsőn, benyitott a kis kamrába, és meglátta az ágyon az alvó Csipkerózsát.

Egy pillanatig úgy állt ott, mint akit megbűvöltek, mert a királynő olyan szép volt, amelyet ő még csak elképzelni sem tudott. Nézte, nézte, és moccani sem mert, mintha attól félne, hogy ha fölébresszi, egyszerűen eltűnik a szeme elől, mint egy tündér. Aztán halkán, lábujjhegyen odament hozzá, térdre ereszkedett az ágya mellett, és megcsókolta.

Ahogy az ajka hozzáért, Csipkerózsza sóhajtott egyet, arca kipirult, szeme föl pattant; mosolyogva nézett a királyfira, úgy kérdezte:

- Ki vagy te?

A királyfi pedig felelte:

- Eljöttem hozzád, hogy fölébresszelek százesztendőcsöndből, és megkérjem a kezedet.

Csipkerózsza nem szólt semmit, csak odanyújtotta neki a kezét, és odahajtotta fejét a vállára. Aztán elindultak, kart karba fűzve, végig a lakatlan terméken és szobákon. A pókok föl ijedtek, és riadtan menekültek a sötét sarokba. Az öreg tölgyfa ajtó csikorogva tárult ki előttük. Beléptek a csarnokba. Ott egyszerre fölébredt a király meg a királyné meg az udvari nép; odakint az istállóban fölkeltek fejtükből a lovak, megrázták magukat, és nyihogni kezdtek; a tornác alatt fölugrottak a kutyak, farkukat csóválták, és vidáman csaholtak; a háztetőn a galambok kihúzták fejüket a szárnyuk alól, körülnéztek, és nekirepültek a messzi határnak; a falon futkározni kezdtek a legyek, a konyhában a tűzhelyen föllobbant és táncba fogott a láng, a serpenyőben sercegve sült a pecsenye, a szakács hatalmas nyaklevest adott a kuktának, a szolgáló megdörgölte a szemét, nyújtózott egyet a küsszéken, és tovább kopasztotta a tyúkot.

A királyfi pedig feleségül vette Csipkerózsát, hét országra szóló lakodalmat ültek, és boldogan éltek, míg meg nem haltak.